

SỐNG TRONG Đấng CHRIST

Sứ Mệnh của Môn Đồ

Dr. David Platt

23/09/07

Ngợi khen Chúa! Khi Đức Chúa Trời đặt tấm lòng yêu thương thế giới của Ngài vào trong chúng ta, cách nhìn của chúng ta về những người sống xung quanh mình lập tức bị thay đổi hoàn toàn. Và chúng ta nhận ra rằng sứ mệnh này không phải ở đây HAY ở kia. Mà là ở đây VÀ ở kia. Không còn là tại Birmingham HAY các nước khác. Mà là tại Birmingham VÀ các nước khác. Chúng ta muốn vươn đến tất cả mọi nơi đó vì sự Vinh hiển của Ngài. Và đó là điều Đức Chúa Trời đang thực hiện. Chính vì vậy mà mỗi nhóm nhỏ tại hội thánh Brook Hills, mỗi nhóm nhỏ đều là một phần của sứ mệnh này tại Birmingham và khắp thế giới. VÀ, môn đệ hóa tại đây và khắp thế giới. Chính vì vậy mà tất cả các Nhóm Nhỏ Ngày Thứ Bảy mà chúng ta đã phát động sẽ đi khắp cộng đồng để thu gom những món đồ có thể để lâu ngày cho các cộng đồng người Mỹ gốc Tây Ban Nha và cộng đồng người Avondale. Các Nhóm Nhỏ Ngày Thứ Bảy này sẽ đi vào các cộng đồng người Mỹ gốc Tây Ban Nha để trao tặng các đĩa CD phúc âm và phát đồ ăn tại El Hombre de Jesus, cũng như đến các cộng đồng người Avondale để giúp dọn dẹp vệ sinh và tổ chức một lễ hội giữa thành phố vào Thứ Bảy này. Các Nhóm Nhỏ này đều là một phần trong một tiến trình môn đệ hóa sâu rộng giữa vòng nhiều cộng đồng khác nhau, thấm thấu họ bằng Phúc âm. Điều này thật là tuyệt vời. Thật tuyệt khi được dự phần vào

những điều Đức Chúa Trời đã hoạch định cho chúng ta. Đó chính là Sứ Mệnh của Môn Đồ và là điều tôi muốn nói đến hôm nay.

Nếu quý vị có Kinh Thánh, và tôi hy vọng như vậy, xin cùng mở ra với tôi Ga-la-ti đoạn 1. Ga-la-ti đoạn 1. Tôi không thể chọn ra một trong hai phân đoạn để chia xẻ hôm nay, cho nên chúng ta sẽ học cả hai luôn nhé. Đừng lo. Chúng ta sẽ không dừng lại ở Ga-la-ti đoạn 1 lâu đâu. Chúng ta chỉ xem qua một chút thôi rồi sẽ đi tiếp đến Ma-thi-ơ đoạn 9. Nhưng tôi muốn chúng ta bắt đầu từ Ga-la-ti đoạn 1. Suốt hai tuần qua, chúng ta đã học hỏi lẽ thật thế nào là ở TRONG Đấng Christ và Đấng Christ ở TRONG chúng ta. Tôi cầu xin Đức Chúa Trời bởi ân điển của Ngài sẽ giúp chúng ta kinh nghiệm được sự thực hữu của cả hai lẽ thật đó. Chúng ta ở TRONG Đấng Christ và Đấng Christ ở TRONG chúng ta nghĩa là gì. Nhưng câu hỏi tôi muốn đặt ra trong sáng nay là ‘Tại sao?’ Tại sao Đức Chúa Trời lại đặt để Đấng Christ TRONG chúng ta? Tại sao Đức Chúa Trời đặt để Đấng Christ TRONG chúng ta? Ngài tác động đến tâm trí, cảm xúc, thân thể, ý chí và các mối quan hệ của chúng ta.

Trong năm tuần tới đây chúng ta sẽ khám phá điều này. Đấng Christ tác động đến cách suy nghĩ, cách cảm nhận, cách hành động, thân thể và ý chí, cũng như các mối quan hệ của chúng ta như thế nào. Tôi muốn quý vị nhìn vào hình ảnh của SỨ MỆNH. Và tôi muốn quý vị đặt ra câu hỏi ‘Tại sao Đấng Christ lại tác động lên tâm trí, cảm xúc, thân thể, ý chí, và các mối quan hệ của chúng ta? Ngài có lý do để làm điều đó. Bởi vì Ngài muốn sử dụng TẤT CẢ những gì thuộc về chúng ta, trọn vẹn chúng ta; tâm trí, cảm xúc, thân thể, ý chí, các mối quan hệ, tình bạn, hôn nhân, và vai trò làm cha mẹ của chúng ta. Ngài muốn sử dụng mọi góc cạnh của chúng ta để bày tỏ

sự vinh hiển Ngài cho thế gian. Ngài có mục đích khi ở TRONG chúng ta. Tôi muốn quý vị thấy điều đó được bày tỏ trong Ga-la-ti đoạn 1. Hai câu Kinh Thánh rất đơn giản nhưng là chìa khóa để hiểu được Cơ đốc giáo. Chúng ta sắp sửa thấy một phần trong đoạn đối thoại của Phao-lô khi ông mô tả ông đã đến với đức tin nơi Đấng Christ như thế nào. Hãy lắng nghe câu 15. Ông nói ... **khi Đức Chúa Trời, là Đấng đã để riêng tôi ra từ lúc còn trong lòng mẹ, và lấy ân điển gọi tôi, vui lòng** Hãy lắng nghe điều này. Đức Chúa Trời vui lòng **bày tỏ Con của Ngài ra trong tôi, hầu cho Đấng Christ ở trong tôi.** Đây là mệnh đề chỉ mục đích. Hầu cho **tôi rao truyền Con đó ra trong người ngoại đạo.** Quý vị nắm được không? Phao-lô nói Đức Chúa Trời bởi ân điển của Ngài đã vui lòng bày tỏ Con của Ngài ra trong ông, đặt Đấng Christ trong ông, để ông rao truyền con đó ra cho muôn dân. Mục đích chính là như vậy. Tại sao lại là Phao-lô? Tại sao Đức Chúa Trời lại cứu quý vị? Tại sao Đức Chúa Trời lại đem quý vị vào trong Đấng Christ. Phao-lô nói rằng Ngài đã làm như vậy để ông có thể rao truyền về Đấng Christ, bày tỏ về Đấng Christ, và công bố về Đấng Christ cho thế giới. Đó cũng chính là lý do vì sao Đấng Christ ở TRONG CHÚNG TA. Ngài ở TRONG CHÚNG TA vì một mục đích, TRONG CHÚNG TA vì một sứ mệnh. Đây chính là đề tài mà chúng ta sẽ học hỏi qua phân đoạn này trong hôm nay. Đấng Christ ở TRONG CHÚNG TA vì có HỌ.

Đấng Christ ở TRONG CHÚNG TA vì có HỌ. Họ ở đây là những người chưa biết Đấng Christ. Những người trong vòng ảnh hưởng của quý vị hàng ngày, cả những người tại Trung Đông và mọi nơi khác, Đấng Christ ở TRONG CHÚNG TA vì có HỌ. Với hình ảnh đó, tôi muốn chúng ta cùng quay lại Phúc âm Ma-thi-ơ. Ma-thi-ơ đoạn 9. Tôi muốn chúng ta cùng xem xét một phân đoạn Kinh Thánh tuyệt vời. Một phân đoạn Kinh Thánh lay

động lòng người, biến đổi cuộc đời, khi hé lộ cho chúng ta thấy tấm lòng của Chúa Giê-xu. Chúng ta sẽ bắt đầu trong Ma-thi-ơ đoạn 9 câu 35, tôi muốn quý vị nắm được văn cảnh, vì văn cảnh là hết sức quan trọng. Ma-thi-ơ đoạn 3, Chúa Giê-xu chịu phép báp-têm. Ma-thi-ơ đoạn 4 Ngài bị cám dỗ. Cuối Ma-thi-ơ đoạn 4 và đầu đoạn 5 Ngài bắt đầu chức vụ. Chức vụ của Ngài bao gồm giảng đạo, dạy dỗ, và chữa lành cho mọi người. Đó là điều câu 35 cho chúng ta biết. Ngài đi khắp các vùng đó, giảng đạo, dạy dỗ, và chữa lành cho mọi người...mọi bệnh tật. Đó là những điều chúng ta thấy cho đến lúc này trong Ma-thi-ơ. Ma-thi-ơ đoạn 5 đến 7 Ngài giảng Bài giảng trên núi. Rồi trong Ma-thi-ơ đoạn 8 và 9 chúng ta thấy Ngài tiếp tục giảng Tin Lành và chữa bệnh, từ nơi này qua nơi kia. Đây là một điểm chuyển tiếp trong cả sách Ma-thi-ơ bởi vì tại đây chúng ta có được một bản tóm tắt những gì Chúa Giê-xu đã làm. Và rồi trong đoạn 10 điều Chúa Giê-xu làm là sai phái các môn đệ của Ngài. Quý vị có biết Ngài sai phái các môn đệ đi làm gì không? Chúa sai phái họ đi làm y hệt những điều Ngài đã làm. Ngài phán các người hãy đi ra dạy dỗ, giảng Tin Lành và chữa bệnh. Và điều chúng ta thấy tại điểm chuyển tiếp này trong sách Ma-thi-ơ là sự tương đồng đáng kinh ngạc giữa Chúa Giê-xu và các môn đệ của Ngài.

Chúa Giê-xu dạy dỗ, giảng đạo, và chữa lành, rồi Ngài sai phái các môn đồ đi ra để dạy dỗ, giảng đạo, và chữa lành. Hình ảnh ở đây là, Chúa Giê-xu làm tất cả công việc của Ngài thông qua họ. Ngài giúp họ làm mọi điều đó, dạy dỗ, giảng đạo, và chữa lành. Đây là hình ảnh cho thấy Đấng Christ đã đến để giúp chúng ta, con cái Ngài, những người đi theo Ngài, làm những điều Ngài đã làm. Chính vì đó mà Ngài đã phải về trời và sai Thánh Linh Ngài đến sống trong chúng ta, để Đấng Christ ở trong chúng ta, để chúng ta làm y hệt những điều Ngài đã làm. Cho nên khi chúng ta đến với phần Kinh

Thánh này, Ma-thi-ơ đoạn 9 câu 35 trở đi, tôi muốn quý vị nhận ra rằng hình ảnh mà chúng ta sắp thấy ở đây về Đấng Christ cũng chính là Đấng Christ đang ngự bên trong chúng ta, nếu chúng ta đã tin nhận Đấng Christ, đi theo Ngài. Đây là Đấng Christ đã đặt để tâm lòng Ngài ở trong chúng ta. Hãy nhớ lấy điều đó và lắng nghe Lời Chúa. **Câu 35 Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành, các làng, dạy dỗ trong các nhà hội, giảng tin lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh. Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương xót, vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn. Ngài bèn phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trủng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình. Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn đồ đến, ban quyền phép trừ tà ma, và chữa các thứ tật bệnh. Tên mười hai sứ đồ như sau này: Sứ đồ thứ nhất là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê là em người; Gia-cơ con của Xê-bê-dê, và Giăng là em Gia-cơ; Phi-líp cùng Ba-tê-lê-my; Tô-ma, và Ma-thi-ơ là người thu thuế; Gia-cơ con của A-phê, cùng Tha-dê; Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là kẻ phản Đức Chúa Jêsus.**

Đây là một phân đoạn tuyệt vời trong Kinh Thánh đã hé lộ cho chúng ta thấy tâm lòng của Đấng Christ đối với những người không biết Đức Chúa Cha, cũng chính là tâm lòng của Đấng Christ mà Ngài đã đặt để vào bên trong mỗi chúng ta. Vì vậy khi Đấng Christ ở TRONG CHÚNG TA thì điều đó ảnh hưởng đến cách chúng ta nhìn thế giới xung quanh mình như thế nào?

Thứ nhất: Khi Đấng Christ ở trong chúng ta, đời sống chúng ta bị thiêu đốt bởi tình yêu của Đấng Christ dành cho họ. Đời sống chúng ta giờ đây bị

thieu đốt bởi tình yêu của Đấng Christ dành cho những người chưa biết Đức Chúa Cha. Như thể Đức Thánh Linh đang mở tấm lòng của Đấng Christ ra để chúng ta thấy được hình ảnh ở đây. Kinh Thánh chép rằng khi nhìn thấy đám dân đông, thì Ngài động lòng thương xót. Đây thật là một từ giàu ngữ nghĩa. Điều thú vị về từ này, là xuyên suốt Tân Ước, nó được dùng chín lần, nhưng điều thú vị là tất cả các lần từ này được dùng đều là để chỉ về lòng thương xót của Đấng Christ. Không có một lần nào khác từ này được dùng để nói về lòng thương xót của bất kỳ một ai khác ngoài Đấng Christ. Từ này là độc nhất cho Đấng Christ trong Tân Ước. Đó là lòng thương xót của Ngài. Có một hình ảnh ở đây cho chúng ta. Lòng thương xót của Đấng Christ không phải là một điều gì đó đến với mỗi chúng ta cách tự nhiên. Đây không phải là điều chúng ta tự nhiên có được. Lòng thương xót của Đấng Christ là một điều gì đó Ngài đặt vào chúng ta, và tuôn chảy từ chúng ta. Điều đó chỉ có thể đến từ suối nguồn là chính Ngài. Tôi muốn quý vị nhìn thấy lòng thương xót này được thể hiện ra như thế nào. Lòng thương xót của Ngài tác động đến chúng ta như thế nào? Nó thieu đốt chúng ta như thế nào?

Trước tiên, trong Đấng Christ chúng ta nhìn thấy độ lớn của đám đông. Chúng ta nhìn thấy độ lớn của đám đông, khi Ngài nhìn thấy đám đông đó, khi Ngài nhìn thấy lớp lớp quần chúng. Tuần trước tôi vừa đến thành phố kia, trong thành phố đó có nhiều đồi dốc, và đặc biệt có một ngọn đồi rất cao nằm ở giữa, vượt hơn hẳn những ngọn đồi khác. Khi đứng trên đỉnh đồi đó, tôi có thể nhìn quanh và thấy được cả thành phố. Tại đất nước Trung Đông đó, quý vị có thể nhìn thấy nhà cửa ở khắp nơi khi đứng trên đỉnh đồi. Quý vị có thể nhìn thấy 1,2 triệu dân ở thành phố đó. Để từ đó tôi nhận ra rằng 80-90% trong số họ chưa một lần được nghe rằng Chúa Giê-xu đã

chết trên thập tự giá vì có tội lỗi họ. Đó có thể nói là một trong những bức tranh to lớn nhất về mạng tối thuộc linh mà tôi từng nhìn thấy. Điều duy nhất tôi có thể so sánh với thành phố đó là các thành phố tại Ấn Độ, cũng với hàng triệu dân. Nhưng sự khác biệt là tại Ấn Độ tôi có thể chia sẻ Phúc âm, còn tại thành phố đó, ngay khi chúng ta chia sẻ Phúc âm với một người Hồi giáo, chúng ta sẽ bị bắt và trục xuất về nước. Tôi càng thấy mạng tối thuộc linh đó to lớn hơn khi biết rằng đem Phúc âm đến cho họ là bất hợp pháp, và rằng họ nằm trong số hơn một tỷ người trên thế giới chưa từng một lần được nghe về Phúc âm.

Đức Chúa Trời giúp chúng ta nhìn thấy độ lớn của đám đông. Gấp bốn lần dân số của nước Mỹ chưa từng một lần được chia sẻ về Phúc âm. Đức Chúa Trời giúp chúng ta nhìn thấy sự to lớn đó. Hudson Taylor, giáo sĩ người Anh tại Trung Hoa, từng nói: “Làm sao các Cơ đốc nhân tại Anh quốc có thể ngồi khoanh tay trong khi đám dân đông này đang hư mất, hư mất vì thiếu hiểu biết, thiếu sự hiểu biết mà Anh quốc có dư dật?”

Đức Chúa Trời giúp chúng ta nhìn thấy độ lớn của đám đông, độ lớn của số những người chưa được nghe về danh Ngài. Trong Đấng Christ chúng ta cảm nhận được nỗi khổ của đám đông. Khi nhìn thấy đám đông, Ngài thương xót họ. Tại sao vậy? Bởi vì họ cùng khốn và tan lạc như chiên không có người chăn. Hình ảnh này rất giàu ý nghĩa. Tại sao Ngài lại động lòng thương xót? Vì họ cùng khốn và tan lạc. Nguyên văn chép rằng Ngài đã bị tác động bởi lòng thương xót. Đây không chỉ là lòng thương xót trong tâm trí, khi biết có điều gì đó không ổn, mà là một cảm xúc thật sự theo nghĩa đen. Đây cũng chính là điều chúng ta thấy trong Giăng đoạn 11 khi La-xa-rơ chết, rồi Ngài đến và thấy Ma-ri và Ma-thê đang khóc. Trong đó

chép **Ngài bèn đau lòng cảm động. Đức Chúa Giê-xu khóc.** Đây cũng chính là hình ảnh chúng ta thấy trong Lu-ca đoạn 19 khi Chúa Giê-xu đứng trên núi và nhìn xem toàn cảnh thành Giê-ru-sa-lem lần cuối trước khi Ngài vào thành và chịu đóng đinh. Lu-ca 19:42 chép **‘Khi Đức Chúa Giê-xu gần đến thành, thấy thì khóc về thành.’** Tại sao Ngài lại khóc? Tại sao Ngài lại cảm động? Vì họ cùng khốn và tan lạc. Đây thật là hai từ giàu ngữ nghĩa. Bản NIV dịch là ‘cùng khốn và tan lạc.’ Bản The New American Standard dịch là ‘khốn khổ và tuyệt vọng.’ Bản King James dịch là ‘yếu đuối và tan lạc khắp nơi.’ Một bản dịch là ‘bị chà đạp và ném xuống đất,’ ‘bị phân tâm và bị khước từ,’ ‘ngơ ngác và khốn cùng.’ Căn bản là từ cùng khốn có nghĩa là thiếu thốn, khốn khổ. Còn tan lạc có nghĩa là phân tán, rã rời. Đó là những cảm nhận của Chúa Giê-xu về đám đông. Đây là một điều rất quan trọng. Rất quan trọng để thấy được đáp ứng của Chúa Giê-xu về sự khốn khổ của đám đông. Khi nhìn thấy đám đông, Ngài biết tất cả họ đều đã phạm tội và bị phân cách với Đức Chúa Cha. Nhưng tôi muốn quý vị nhìn thấy đáp ứng của Ngài. Đáp ứng của Ngài không chỉ là sự phẫn nộ về tội lỗi. Đáp ứng của Ngài là lòng thương xót khi thấy họ phải chịu khốn khổ vì có tội lỗi mình. Đây là một vấn đề lớn. Tôi xin hỏi quý vị một câu. Khi nghĩ về những người ở Trung Đông, hình ảnh nào đến trong tâm trí quý vị. Tôi đoán là quý vị lập tức hình dung ra những hình ảnh từ kênh CNN và Fox News, và rồi nghĩ về những kẻ khủng bố, những người xấu, những người sống đầy mâu thuẫn, những người thích gây gổ và cần phải tránh xa. Và nếu đó là phản ứng của chúng ta với những gì được thấy tại Trung Đông, thì chúng ta đã bỏ qua cách nhìn của Đấng Christ trong chúng ta. Bởi vì khi nhìn thấy đám đông, Ngài đã không phẫn nộ về tội lỗi họ. Ngài nhìn họ với lòng thương xót về sự khốn khổ của họ.

Nhìn thấy những con người tại Trung Đông, hàng triệu những con người tuyệt vời, quý báu, được tạo dựng nên theo hình ảnh của Đức Chúa Trời và vâng, họ có tội, nhưng cũng như chúng ta mà thôi.

Ngài đã tạo dựng họ vì vinh hiển Ngài, dệt nên họ bằng chính tay Ngài, quan tâm sâu sắc đến họ và cảm nhận được nỗi khổ của họ. Vâng, mới năm phút trước chúng ta vừa nghe về chiếc xe chứa bom tại phía Đông Beirut, đó là điều họ phải sống chung với, tại Beirut. Mỗi ngày trôi qua, mỗi phút trôi qua, họ không bao giờ biết trước được điều gì. Tôi đã giảng khoảng một hay hai tiếng gì đó sau một vụ đánh bom kia trong một nhà thờ, cho hội chúng mà một vài người trong số họ ngay lúc đó có mặt cách nơi đánh bom vài trăm mét mà thôi. Họ biết rằng, một ngày kia khi thức dậy vào buổi sáng, đi vòng quanh thành phố, họ có thể ở sai chỗ và sai thời điểm. Họ không bao giờ biết khi nào sẽ có chuyện xảy ra. Họ nói nơi họ sống là như vậy.

Đức Chúa Trời giúp chúng ta cảm nhận nỗi khổ của họ chứ không chỉ nhìn vào tội lỗi. Đức Chúa Trời giúp chúng ta nhìn không giống như kênh CNN nhìn, nhưng nhìn như Đấng Christ nhìn. Giúp chúng ta không cảm nhận điều kênh CNN cảm nhận, nhưng giúp chúng ta cảm nhận điều Đấng Christ cảm nhận. Một hội thánh được lay động bởi lòng thương cảm sâu sắc cho nỗi khổ của mọi người trên khắp thế giới. Họ cùng khốn và tan lạc, như chiên không có người chăn. Trong Đấng Christ chúng ta nhìn thấy kích cỡ, cảm nhận được nỗi khổ, và trong Đấng Christ chúng ta nhận ra sự phân cách của đám đông.

Họ được mô tả như chiên không có người chăn. Chiên đi lang thang không có ai chăn dắt, không có người chăn nào dẫn dắt họ. Nhưng điều đau xót nhất là tại đất nước đó có một người kia nói với tôi rằng ‘những người mà ông thấy đây không hề khước từ Đấng Christ, họ còn chưa bao giờ được gặp Ngài.’ Chiên không có người chăn. Cũng chính tại đây Chúa Giê-xu đã chuyển sang hình ảnh về mùa gặt. Mùa gặt thật trúng. Trong tuần vừa rồi, khi học phân đoạn này trong Ma-thi-ơ đoạn 9, Đức Chúa Trời đã mở mắt để tôi nhìn thấy một điều mà tôi chưa từng thấy trước đây, đó là hình ảnh về mùa gặt được dùng trong Ma-thi-ơ 9 cũng được dùng khắp trong Kinh Thánh. Hãy xem khắp Kinh Thánh, chúng ta không có thời gian để xem hết, nhưng trong Ê-sai, có thể quý vị muốn viết điều này xuống.

Ê-sai đoạn 17 câu 10 và 11 nói về mùa gặt khi Đức Chúa Trời sẽ phán xét tội lỗi. Giô-ên đoạn 3 câu 11 đến 14 cũng giống như vậy. Khi mùa gặt đến, đó sẽ là thời điểm Đức Chúa Trời phán xét tội lỗi. Hình ảnh trong Ê-sai hay Giô-ên không hề tươi đẹp. Hãy xem trong Ma-thi-ơ đoạn 13 câu 30 và câu 40 đến 42, quý vị sẽ thấy Chúa Giê-xu nói về mùa gặt và thời điểm khi lúa mì phải được bỏ riêng ra với cỏ lùng. Đó là thời điểm tỏ ra ai sẽ bị hình phạt đời đời. Rồi đến Khải Huyền đoạn 14 câu 14 đến 20, chúng ta thấy mùa gặt được mô tả là khi Đức Chúa Trời sẽ giáng hình phạt đời đời, hình phạt đời đời cho những ai xa cách Đấng Christ vì có tội lỗi mình. Đó là hình ảnh chúng ta có trong Kinh Thánh về mùa gặt. Tại sao Chúa Giê-xu lại có lòng thương xót như vậy đối với những người hư mất? Tại sao Ngài lại thúc giục họ bước vào đồng lúa? Ngài thúc giục họ vì sự phán xét của Đức Chúa Trời là chắc chắn. Sự phán xét của Đức Chúa Trời trên tội lỗi là đời đời. Sự phán xét của Ngài trên tội lỗi là đời đời. Sự phán xét của Ngài trên tội lỗi là đời đời, và nếu chúng ta không bước vào mùa gặt bây giờ, thì

chúng ta sẽ mất mùa gặt đời đời. Nếu chúng ta không đem Phúc âm đến cho những người này hôm nay thì rất nhiều người trong số họ sẽ phải chịu sự hình phạt đời đời của Đức Chúa Trời. Chính vì vậy mà Ngài động lòng thương xót họ. Chúa nghe thấy tiếng thở dài của họ, Ngài cảm nhận được sự khốn khổ của họ, và Ngài nhận ra sự phân cách của họ. Đức Chúa Trời giúp chúng ta nghe thấy tiếng thở dài của đám đông, giúp chúng ta cảm nhận nỗi khổ và nhận ra sự phân cách của họ. Và do đó chúng ta phải nhìn nhận rằng chúng ta không thể sống cho mình nữa. Chúng ta không thể tiếp tục sống cho riêng mình nữa. Không thể nào, trước hình ảnh về nhu cầu như vậy và tấm lòng của Đấng Christ trong chúng ta. Không có cách nào để sống đời sống Cơ đốc vì lợi riêng, Cơ đốc giáo là dành cho họ, Đấng Christ ở trong quý vị là vì cơ họ. Chúng ta bị thiêu đốt bởi tình yêu của Đấng Christ dành cho họ.

Trong ba đêm liền tôi đã có cơ hội để ngồi lại với ba nhóm người Hồi giáo khác nhau, gồm hai gia đình và một nhóm nam giới. Chúng tôi ở đó vào dịp lễ Ramadan. Ramadan là tháng linh thiêng của người Hồi giáo, dịp họ kiêng ăn kiêng uống cả ngày. Ở một số nước, chỉ cần uống nước vào ban ngày quý vị cũng có thể bị bắt. Cho nên lúc nào tôi cũng phải mang nước theo trong giỏ. Và như vậy chúng tôi đã ở đó ba đêm liền để dự bữa ăn gọi là Iftar. Tên đó có nghĩa là điểm tâm, nghĩa là hết kiêng ăn, nếu chiết tự theo tiếng Anh (break fast). Nhưng là bữa điểm tâm sau khi mặt trời đã lặn và sau lời kêu gọi cầu nguyện cuối cùng. Tôi cũng đã có cơ hội để đến thăm một vài gia đình. Họ bảo nếu muốn học văn hóa của họ, thì tôi phải học từ chính họ. Họ sẽ không hỏi quý vị nghĩ gì hay tin vào điều gì đâu, nên đừng chủ động nói ra nhé. Cho nên trong đêm đầu tiên chúng tôi chỉ ngồi im lặng và lắng nghe, gia đình đó đã chào đón chúng tôi vào nhà họ.

Họ rất hiếu khách, hiếu khách hơn bất kỳ gia đình nào tôi từng tiếp xúc tại Hoa Kỳ. Họ chào đón chúng tôi nồng ấm, chúng tôi ngồi vòng quanh dưới nền nhà. Chúng tôi tựa vào bàn và ăn, còn họ thì chia sẻ về văn hóa, tôn giáo của mình, và một vài điều khác nữa. Chúng tôi ngồi đó hàng giờ, cứ lắng nghe, học hỏi từ họ, và đã có một khoảng thời gian tuyệt vời ở đó. Đêm tiếp sau đó chúng tôi cũng trông chờ điều tương tự, chúng tôi ngồi vòng tròn, mọi chuyện cũng diễn ra như đêm hôm trước, những người đó chia sẻ với chúng tôi những điều họ tin, nhưng rồi một người trong số họ hỏi ‘vậy các ông tin vào điều gì?’ Hãy nhớ rằng đất nước này là nơi quý vị không thể chia sẻ về Phúc âm, cho nên chúng tôi đã hơi lúng túng. Nhưng tôi rất muốn chia sẻ cho họ nên tôi đã quyết định, tại sao không. Vì vậy tôi bắt đầu làm chứng cho họ, và cuộc đối thoại trở nên rất hấp dẫn. Với Hội giáo, thần thánh của Đấng Christ là một vấn đề to lớn. Họ không tin rằng Chúa Giê-xu là Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu chỉ là một tiên tri, Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ làm người. Ngài sẽ không bao giờ hạ thấp giá trị của mình để làm điều đó. Cho nên sẽ là vô ích nếu tranh cãi với họ về thần thánh của Đấng Christ. Vì vậy tôi bắt đầu kể cho họ tôi đã gặp gỡ và theo đuổi Heather như thế nào. Họ chăm chú lắng nghe tôi...đó là tôn giáo của ông sao? Cứ từ từ lắng nghe tôi đã. Tôi bắt đầu theo đuổi cô ấy bằng tình yêu, theo đuổi, theo đuổi, nhưng tôi không thể nhờ ai khác để nói với cô ấy rằng tôi yêu cô ấy. Tôi không muốn nhờ bạn bè tôi nói giúp. Tôi không muốn nhờ bạn bè cô ấy nói giúp. Thậm chí có nhờ người quan trọng nhất trên thế giới này cũng không được, vì khi yêu thì phải tự mình nói ra. Rồi tôi nói với họ Đức Chúa Trời là tình yêu vô đối, và cách Ngài bày tỏ tình yêu là rất quan trọng. Chúa cũng không thể sai ai khác đi, thay vào đó chính Ngài đã đến thế gian.

Họ lắng nghe, và rồi điều thú vị là họ bắt đầu trao đổi về việc họ không biết chắc liệu mình có được trải qua cõi đời đời với Đức Chúa Trời trong thiên đàng hay không. Tôi nói hãy để tôi nói tiếp việc tôi theo đuổi vợ tôi bằng tình yêu lúc này. Tôi nói ‘Tôi xin nêu ra cho các anh hai trường hợp như thế này: Một là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi nói với vợ tôi rằng anh sẽ yêu em cho đến khi nào em còn nấu thức ăn ngon cho anh, và làm theo những gì anh muốn. Nhưng nếu cô ấy không làm như vậy, thì tôi sẽ không yêu cô ấy nữa, và cô ấy không được ở với tôi nữa.’ Hoặc trường hợp thứ hai là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi nói với vợ tôi rằng tôi yêu cô ấy và ‘dù có chuyện gì xảy ra, và cô ấy có hành động như thế nào, tôi vẫn sẽ luôn luôn yêu cô ấy, và cô ấy có thể ở với tôi mãi mãi.’ Tôi hỏi họ ‘trường hợp nào thể hiện tình yêu lớn hơn?’ Họ nói ‘tất nhiên là trường hợp thứ hai rồi.’ ‘Tình yêu vô điều kiện.’ Tôi nói ‘Chính xác như thế, Đức Chúa Cha phán, Ta yêu con bất kể việc làm của con. Ta tuân đổ tình yêu Ta trong con.’ Có một người ngồi ở đầu bàn bên kia suy nghĩ một lát rồi nói ‘chúng ta yêu vì Đức Chúa Trời đã yêu chúng ta trước?’ Tôi đang nói là anh ta đã trích dẫn 1 Giăng 4:19!

Thật tuyệt vời. Trong đêm sau đó nữa, chúng tôi lại đến thăm một gia đình khác, ở đó chúng tôi không có cơ hội để nói sâu về tôn giáo, ví dụ như giải thích rõ ràng cho họ Đấng Christ là Đức Chúa Trời. Một lần nữa tôi đưa ra cho họ hình ảnh của ngày hôm trước. Chúng tôi không nói về việc Đấng Christ đã chết trên thập tự giá như thế nào. Rồi trong đêm sau nữa, là đêm cuối chúng tôi ở tại đất nước đó, họ bắt đầu hỏi chúng tôi một lần nữa về niềm tin của mình, cho nên đây là cơ hội cuối cùng của chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu chia sẻ về việc Đức Chúa Trời đã bày tỏ tình yêu của Ngài cách rõ ràng nhất bằng cách hy sinh sự sống Ngài cho chúng ta. Và sự đáp ứng

liên tục của họ là, Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ hạ mình xuống như vậy. Đức Chúa Trời vĩ đại quá không thể làm như thế được. Tôi nhìn họ và nói, có một câu Kinh Thánh mà tôi rất thích, chép rằng ‘Không có tình yêu thương nào lớn hơn là vì bạn hữu mà phó sự sống mình.’ Đó chẳng phải là tình yêu lớn lao nhất sao? Họ nói ‘đúng vậy, tình yêu đó thật lớn lao. Đó là tình yêu lớn lao của Đức Chúa Trời.’ Điều thú vị là sau ba buổi nói chuyện, lắng nghe và trao đổi, gặp gỡ họ, nhìn thấy bóng tối bao trùm ngay trước mắt, tôi được nghe một người trong số họ nói điều này. Hãy lắng nghe điều người đó nói. Anh ấy nói ‘nếu có thể nghe được tiếng kêu khóc của những người ở địa ngục.’ Anh nói tiếp (đây là một người Hồi giáo) ‘chắc chúng ta không chịu nổi đâu.’ Sự trớ trêu đó khiến tôi cầu nguyện ngay lúc đó ‘Chúa ơi, con cầu nguyện xin cho Hội thánh tại Brook Hills nghe được Đấng Christ. Và con cầu nguyện rằng họ sẽ không chịu nổi. Xin cho chúng con thấy được kích cỡ của đám đông và cảm nhận được nỗi khổ của họ, nhận ra sự phân cách của họ, và quyết định rằng chúng con không thể tiếp tục sống cho riêng mình nữa. Xin cho chúng con bị thiêu đốt bởi tình yêu của Đấng Christ dành cho họ trong chúng con. Vì khi nhìn thấy đám đông, Ngài đã động lòng thương vì thấy họ khốn cùng và tan lạc, như chiên không có người chăn.

Nhưng đây mới là điều thú vị nhất. Trong Đấng Christ, đời sống chúng ta bị thiêu đốt bởi tình yêu của Đấng Christ dành cho mọi người, nhưng thú nhì, đời sống chúng ta gắn kết với thân thể của Đấng Christ vì họ. Gắn kết với thân thể của Đấng Christ vì có những người chưa ở trong Đấng Christ. Tôi muôn quý vị nhìn thấy điều diễn ra ở đây. Điều này hết sức thú vị. Phân đoạn Kinh Thánh này tập trung vào tình yêu của Đấng Christ cho những người lạc mất, những người xa cách Ngài. Nhưng khi bắt đầu nói

với các môn đồ, Ngài không nói về những người chưa biết Ngài, mà nói về hội thánh. Ngài phán với các môn đồ ‘mùa gặt thì thật trủng, song con gặt thì ít. Vậy hãy cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình.’

Điều đó chẳng phải thật thú vị sao? Có lẽ quý vị mong rằng lúc này Chúa sẽ nói ‘họ khốn cùng và tan lạc, họ không có Đức Chúa Cha vì thế hãy cầu nguyện cho họ. Hãy cầu nguyện để họ có thể biết Đức Chúa Cha. Hãy cầu nguyện cho họ.’ Chúa Giê-xu không nói như thế. Chúa Giê-xu không bảo chúng ta cầu nguyện cho những người hư mất. Tôi không nói rằng cầu nguyện cho những người không biết Đấng Christ là xấu. Tôi nghĩ rằng có những phần khác trong Tân Ước đưa ra cho chúng ta bức tranh đó, nhưng không phải chỗ này. Chúa Giê-xu không dạy phải cầu nguyện cho những người không biết Đấng Christ. Ngài không dạy phải cầu nguyện cho người hư mất. Ngài dạy phải cầu nguyện cho hội thánh.

Điều đó chẳng phải thật thú vị sao? Có vẻ như mối quan tâm của Chúa Giê-xu không phải là những người lạc mất sẽ đến với Đức Chúa Cha, mà mối quan tâm của Ngài là hội thánh không đến với những người hư mất. Quý vị có nắm điều đó không? Chúa Giê-xu không quan tâm rằng những người lạc mất sẽ không đến với Đức Chúa Cha, mà mối quan tâm của Ngài là liệu hội thánh có đến với những người lạc mất không. Thật là một bài học cho chúng ta. Phải nói thật là đây có lẽ là bài học đánh động tâm lòng tôi nhiều nhất trong hai tuần qua. Thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả sự hư mất thuộc linh khủng khiếp tại Trung Đông, thưa anh chị em. Thật là một hình ảnh lay động tâm lòng.

Nhưng vấn đề là như thế này. Tại Trung Đông, làm một ‘Cơ đốc nhân’ liên quan đến tình trạng văn hóa và chính trị nhiều hơn là tình trạng tôn giáo

của một người. Là một Cơ đốc nhân chưa chắc đã là một người đi theo Đấng Christ. Nó chỉ có nghĩa là quý vị không phải là một người Hồi giáo, và quý vị đã chọn đi một con đường khác. Nó có nghĩa là quý vị có thể đi nhà thờ, nhưng nhà thờ đó chưa chắc đã tin vào sức mạnh của Phúc âm. Tôi có nói chuyện với một vài mục sư, trong đó có một mục sư từng phụ tá ở một nhà thờ khác, nhưng ông nói vì thấy mục sư ở đó chưa được tái sinh nên ông đã tách ra mở một hội thánh khác. Chuyện ở đó là như vậy.

Cơ đốc nhân nghĩa là liên quan đến văn hóa và chính trị nhiều hơn. Nhưng chúng tôi cũng đã có cơ hội để gặp gỡ một số nhà lãnh đạo hội thánh tại một số nước khác nhau và hình dung ra được tình trạng chung của các hội thánh tại đó. Không phải là việc có nhiều hội thánh tin lành, tức là những hội thánh thực sự tin vào sức mạnh của Phúc âm. Mà trong số những hội thánh có mặt tại đó, chúng tôi nhận thấy có rất nhiều người bị lôi kéo vào những sự tranh giành, mà chủ yếu liên quan đến hai điều: tiền bạc và quyền lực. Một thực trạng là hầu hết các hội thánh tại đó đều được mở hoặc đang được hỗ trợ bởi các hội thánh tại phương Tây. Thậm chí tại một nước kia, không có một hội thánh nào được mở bởi những người bản địa. Tất cả đều được mở và hỗ trợ bởi các hội thánh phương Tây. Vì vậy mà chúng tôi thấy các nhà lãnh đạo hội thánh tại đó giành hầu hết thời gian để kêu gọi giúp đỡ nhằm xây dựng cơ sở vật chất và xây dựng các chương trình trong hội thánh để cạnh tranh với nhau nhằm thu hút được nhiều sự hỗ trợ hơn từ phương Tây, để rồi lại đầu tư vào xây dựng cơ sở và các chương trình khác. Và tại đất nước mà tôi có nói là không có một hội thánh nào được gây dựng bởi người bản địa, có một hội thánh sắp sửa trở thành một siêu hội thánh. Đó là từ họ dùng. Họ muốn xây những tòa nhà thật to lớn. Một siêu hội thánh ở đó chỉ gồm vài trăm tín hữu. Họ chỉ muốn xây những tòa nhà cho

thật to. Họ lập kế hoạch xây dựng và rồi tìm kiếm sự hỗ trợ để thực thi kế hoạch đó. Vấn đề duy nhất là một người Hồi giáo khi bước chân vào nhà thờ sẽ phải trả giá rất đắt, thậm chí là cả sự sống của họ. Vì làm một Cơ đốc nhân liên quan đến văn hóa và chính trị nhiều hơn, cho nên khi đi đến nhà thờ là xem như họ đã làm ô nhục văn hóa và di sản của dân tộc, và có thể bị mất mạng. Một người Hồi giáo tham gia vào các chương trình Cơ đốc có thể bị tước đi mạng sống một cách hợp pháp. Cho nên rõ ràng đó không phải là cách hiệu quả nhất để mang Phúc âm đến với những người Hồi giáo. Đúng không nào? Ý tôi là, đó là một cách dễ dàng, nhưng thiếu suy nghĩ. Vậy câu hỏi đặt ra là ‘từ đâu mà những nhà lãnh đạo hội thánh này có suy nghĩ rằng xây dựng những cơ sở hoành tráng và những chương trình hấp dẫn là cách tốt nhất để loan truyền Phúc âm?’ Họ đã nhìn thấy hình mẫu trong chức vụ của mình. Chúng tôi đã đến một vài hội thánh và họ phản chiếu một hình mẫu mục vụ theo lối Tây phương rất rõ nét. Họ đã nhìn thấy một hình mẫu chức vụ là ‘hãy tiêu tốn tài nguyên vào những cơ sở khang trang và những chương trình hấp dẫn thì sẽ có một hội thánh thành công.’ Đó là điều họ đã nhìn thấy từ các hội thánh phương Tây, và đó là điều họ đang làm. Trong khi đó thế giới Hồi giáo tại Trung Đông vẫn đang chờ đợi được nghe Phúc âm. Cách làm việc của hội thánh tại đây đang tìm kiếm các hội thánh tại đó. Có một người ở đó đã nói với chúng tôi như thế. Khi được hỏi ‘chúng tôi có thể làm gì để giúp đỡ hội thánh tại đây?’ Người đó lập tức đáp rằng ‘các ông đang tìm kiếm chúng tôi bằng những việc các ông đã làm được và không làm được.’ Người đó đã nói chính xác những lời đó. Tôi đã định đặt tựa đề cho sứ điệp hôm nay là ‘Các vị đang tìm kiếm chúng tôi’. Quý vị hẳn không muốn nghe điều đó ngay giữa cánh đồng hư mất thuộc linh rộng lớn. Không nói đâu xa, chính hội thánh của tôi đã chi đến 80% ngân quỹ cho việc xây dựng và trả lương cho

nhân sự. Rất nhiều các hội thánh khác tại miền Đông Nam, cũng như cả Hoa Kỳ cũng như vậy. Cùng nhau chúng ta đã cho các anh chị em ở khắp thế giới thấy rằng đó là cách sử dụng các nguồn lực khôn ngoan nhất cho sự vinh hiển của vương quốc Đức Chúa Trời, và chúng ta cần phải ăn năn. Bởi vì chúng ta biết rằng tất cả những cơ sở vật chất và các nhân sự được hỗ trợ của chúng ta đã khuyến khích điều đó và nhìn thấy tâm lý cổ vũ quá phổ biến trong hội thánh. Điều này cũng đã trở nên phổ biến tại các nước khác. Thật lòng mà nói, những chương trình hấp dẫn đó chính là cuộc chiến của Cơ đốc nhân chúng ta sao cho hội thánh có thể vươn đến những người lạc mất trong cộng đồng. Và điều này cần phải được thay đổi vì Sự vinh hiển của Chúa tại Birmingham, tại Beirut, phải thay đổi. Làm sao để chúng ta thẩm thấu Phúc âm vào thế gian cách hiệu quả nhất? Đó là hội thánh phải là hội thánh. Đích thân đào tạo môn đồ, hy sinh sự sống vì người khác, rao truyền và nhân rộng Phúc âm, đó là những gì chúng ta cần dẫn thân vào. Giờ là lúc cao điểm để hội thánh vươn dậy và làm những điều hội thánh được hoạch định phải làm vì có các anh chị em ở đây cũng như ở bên kia bán cầu. Chúng ta phải tận hiến cho thân thể Đấng Christ vì có họ. Chúa Giê-xu biết rằng hội thánh sẽ bị cám dỗ để làm mọi điều ngoại trừ một điều Ngài phán bảo phải làm. Và chúng ta đang ở trong tình cảnh đó. Chúa đã lo lắng rằng hội thánh sẽ không đến với những người lạc mất. Vì vậy hãy bắt đầu dành thời gian và các nguồn lực, cũng như mọi điều chúng ta có để tận hiến cho sứ mệnh này. Và hãy ăn năn với hình mẫu mục vụ dễ giải, không đúng với Kinh Thánh mà chúng ta đã xây dựng và chuyển giao đi khắp thế giới. Sự sống chúng ta phải gắn kết vào thân thể Đấng Christ vì có họ. Vậy chúng ta phải làm gì? Chúng ta làm gì đây? Chúa Giê-xu phán hãy cầu nguyện, cầu nguyện, chúng ta phải cầu nguyện xin cho có nhiều con gặt hơn, cầu nguyện cho mùa gặt, cầu nguyện cho các con gặt, xin

Chúa sai con gặt đến trong mùa gặt. Một lần nữa Ngài không bảo chúng ta hãy cầu nguyện cho những người lạc mất. Ngài bảo hãy cầu nguyện cho hội thánh. Hãy cầu nguyện xin Chủ mùa gặt sẽ thức tỉnh các con gặt. Trong các cơ sở nhà thờ khắp đất nước, hãy cầu nguyện xin Đức Chúa Trời thức tỉnh các con gặt để nhìn thấy có những điều khác trên thế giới còn quan trọng hơn nhiều. Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta. Chúng ta đã quá mù quáng trước chiến trận thật bởi chiến trận tự tạo ra đang vây lấy chúng ta trong văn hóa của mình. Hãy cùng bắt đầu nói về phương cách Đấng Cứu Thế được rao báo khắp các nước bằng sự vĩ đại của Ngài. Hãy để điều đó hâm nóng buổi thảo luận của chúng ta hôm nay. Hãy để điều đó thúc đẩy chúng ta ngày và đêm. Hãy dành thì giờ trên internet để xem làm sao chúng ta có thể cầu nguyện cho các anh chị em chúng ta trên khắp thế giới. Hãy cùng làm điều đó. Tôi tin rằng khi chúng ta, cũng như hội thánh tại Brook Hills cầu nguyện như vậy, thì chúng ta sẽ nhìn thấy một mùa gặt bội thu tại Birmingham và Trung Đông. Hãy cầu nguyện như vậy. Hãy cầu nguyện cho các con gặt và phải nêu gương. Chúng ta phải nêu gương cho người khác. Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta quá nhiều. Ngài đã ban cho chúng ta quá nhiều nguồn lực, quá nhiều cơ hội, quá nhiều ảnh hưởng. Và chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm trước Đức Chúa Trời của cả vũ trụ về cách chúng ta sử dụng những nguồn lực đó để mở mang vương quốc Ngài khắp thế giới. Chúng ta cần phải nêu gương.

Điều đó đưa chúng ta đến hình ảnh cuối cùng. Cuộc đời chúng ta bị thiêu đốt bởi cuộc đời của Đấng Christ và gắn kết vào thân thể Đấng Christ vì có họ. Cuộc đời quý vị giờ đây được ủy thác công việc của Đấng Christ vì có họ. Được ủy thác. Tôi thích điều này. Vậy hãy xin chủ mùa gặt sai thêm con gặt đến. Từ 'sai' ở đây cũng chính là từ được dùng khi Chúa Giê-xu

đuổi quỷ trong các phần khác của Tân Ước. Đuổi ra có nghĩa đen là ‘ném ra’. Tôi thích điều đó. Hãy cầu xin Đức Chúa Trời ném hội thánh Ngài ra khắp nơi trên thế giới. Ném hội thánh. Chúng ta là hội thánh được ném đi xa. Chúng ta cầu xin Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó. Ném hội thánh ra. Đó chính là điều Chúa Giê-xu đã làm trong Ma-thi-ơ đoạn 10 câu 1. Chúng ta cùng đọc. Ngài gọi mười hai môn đồ lại. Đây là một từ rất hay khác thường không được chúng ta hiểu trọn vẹn, từ ‘được gọi’. Nghĩa đen của từ này nghĩa là Ngài gom họ lại, mặt đối mặt. Tôi thích từ đó. Chúa Giê-xu gom các môn đồ của Ngài lại mặt đối mặt, tức là Chúa ghé vào mặt họ và nói ‘Nào! Đã đến lúc các ngươi phải ra đi rồi đây. Đã đến lúc các ngươi phải đi. Ta sẽ sai các ngươi đi. Đã đến lúc các ngươi cần được ném ra. Các ngươi sẽ đi ra và sẽ làm như thế này, các ngươi sẽ được ủy thác công việc của Đấng Christ.’ Và quý vị hãy lưu ý sự thay đổi ở đây, câu 1 chép Ngài gọi mười hai người đó là gì? Môn đồ. Trong câu 2, đây là tên của mười hai gì? Sứ đồ. Ô, thật là tuyệt vời. Môn đồ theo nghĩa đen nghĩa là người học theo thầy mình. Sứ đồ nghĩa là người được thầy sai đi. Đó là hình ảnh Chúa Giê-xu gọi các môn đồ lại để sai phái họ ra đi. Và vâng, có điều rất đặc biệt về những con người này xuyên suốt Tân Ước. Họ là các sứ đồ, Phao-lô cũng là một sứ đồ, nhưng hình ảnh chúng ta có trong Tân Ước là tất cả chúng ta đều được sai đi. Hình ảnh ở đây là thế này, đây thật là một từ ngữ giàu tính tượng hình, theo nghĩa đen từ này nghĩa là chúng ta được sai đi như một phái viên, một người đại diện cho một người nào đó. Đức vua thường sai đi các quan khâm sai làm đại diện cho mình. Và khi quan khâm sai đó đi ra đại diện cho đức vua, thì cũng như là chính đức vua đang đi vậy. Đức vua đi ra thông qua quan khâm sai đó, cho nên khi quan khâm sai đến, thì cũng như là đức vua đến vậy. Đức vua có một chiếu chỉ cho quý vị. Chẳng phải đó là một hình ảnh thật tuyệt vời về những gì Chúa Giê-xu đã

làm sao? Chính Ngài kêu gọi chúng ta và sai phái chúng ta đi ra khắp nơi, làm phái viên, khâm sai cho đức vua. Và Ngài ban cho họ thẩm quyền. Ngài không sai họ đi tay không, mà ban cho thẩm quyền để đuổi quỷ và chữa lành các thứ tật bệnh. Ngài ban cho họ thẩm quyền, và điều tuyệt vời là thẩm quyền đó không chỉ dành riêng cho họ. Ma-thi-ơ đoạn 28 câu 18, ngay trước Đại Mạng Lệnh, có chép rằng ‘Mọi quyền phép trên trời dưới đất đã giao cho Ta. Vậy, hãy đi dạy dỗ muôn dân.’ Hình ảnh ở đây cũng giống như vậy. Chúng ta có thẩm quyền của Đức Vua. Chúng ta đi ra là khâm sai của Đức Vua, có thẩm quyền của Ngài để đuổi quỷ, đẩy lùi bóng tối. Đó là một trong những phần Kinh Thánh yêu thích của tôi; tôi nhớ hình ảnh ngồi trong các lớp học kia để chia sẻ về Đấng Christ và biết lẽ thật rằng Đấng Christ có năng quyền để khiến bóng tối phải chạy xa. Tất cả bóng tối. Có những đứa trẻ ngồi quanh lắng nghe. Tôi nhìn vào khuôn mặt chúng và biết rằng đó là lần đầu tiên chúng được nghe Phúc âm. Rồi tôi cầu nguyện cho chúng và biết rằng đó là lần đầu tiên những gương mặt đó được ngửa trông lên ngôi cao.

Tôi biết những lời Phúc âm ra từ miệng tôi là thật, và những lời đó có năng quyền để xuyên thấu và biến đổi mọi tâm lòng. Chúng ta có thẩm quyền của Đức Vua. Chúng ta sống và chết để nhân rộng vương quốc. Trong câu 2 có một hình ảnh rất tuyệt vời, đó là danh sách các sứ đồ. Câu Kinh Thánh này cho chúng ta biết họ được sai đi theo nhóm. Chúng ta thấy hình ảnh từng nhóm hai người trong các sách Phúc âm. Và chúng ta cũng đã nói về điều này. Vài tuần trước chúng ta còn thấy các môn đồ được chia thành nhiều nhóm nhỏ hơn. Họ biết rằng nếu muốn loan báo sứ điệp về vương quốc này, họ không thể cứ tập trung thành một nhóm, mà phải chia ra. Cho nên họ đã chia ra thành những Nhóm Nhỏ. Đó là điều họ đã làm. Bởi vì họ

biết đám đông cần được biết, và họ không muốn ngưng tụ sứ điệp lại, mà lan truyền, phân phát ra. Quý vị có nhận ra ra thời điểm Đức Chúa Trời đặt để chúng ta trong dòng lịch sử thế giới không? Ngày nay trái đất có nhiều người hơn bao giờ hết trong lịch sử. Tại sao Đức Chúa Trời không để dành Phao-lô cho năm 2007? Bởi vì Ngài đã chọn đặt để tôi và quý vị vào năm 2007. Vào thời của Chúa Giê-xu, các nhà thống kê dự đoán có khoảng 250 triệu người, 250 triệu người, ít hơn dân số nước Mỹ ngày nay một chút. Mất 1800 năm, khoảng 1850 năm để có được 1 tỉ người. Và rồi dân số cứ tiếp tục tăng. 80 năm sau đã là 2 tỉ, 30 năm sau nữa là 3 tỉ, 15 năm nữa là 4 tỉ, 10 năm nữa là 5 tỉ, và cho đến hôm nay đã là gần 7 tỉ người, khoảng 6,5 đến 7 tỉ người. Nếu hiện trạng là như vậy, thì chúng ta phải xem xét xem chiến lược nào trong hội thánh là chưa đủ hiệu quả. Dù cho chương trình có lớn đến cỡ nào, nếu không đủ hiệu quả, thì nó sẽ không thể nào theo kịp với sự bùng nổ dân số thế giới. Chúng ta phải tận hiến cho công việc đó, phải có hiệu quả vượt qua rào cản văn hóa và đến khắp thế giới, nhân rộng Phúc âm. Chính vì vậy mà chúng ta dần thân vào việc môn đồ hóa. Chúng ta sống và chết để nhân rộng vương quốc. Tôi đã nghĩ chỉ cần ghi ‘sống’ để nhân rộng vương quốc là được, nghe như vậy có vẻ hay hơn, nhưng khi đọc tiếp những câu còn lại trong phân đoạn này, chúng ta phải viết thêm là ‘và chết’. Bởi vì câu 21 đến 28 Chúa Giê-xu nói với họ về thể nào người ta sẽ ghét họ vì có Ngài. Và Ngài phán đừng sợ những kẻ chỉ có thể giết được thân thể. ‘Các ngươi sẽ bị bắt bớ, Ngài phán ‘như Ta đã bị bắt bớ, các ngươi cũng sẽ như vậy.’

Hình ảnh này rất nặng nề mà hầu hết anh chị em chúng ta đã quen thuộc với vùng Trung Đông. Tôi có đến thăm và ngồi trong nhà của một vị mục sư mà mới năm trước đó nhà của ông đã bị trúng bom trong cuộc xung đột

Li-băng – Y-sơ-ra-ên. Tôi nói chuyện với những người nam người nữ tại Beirut nhiều ngày liền. Tôi có nói chuyện với một người đã cải đạo từ Hồi giáo sang Cơ đốc giáo, và biết rằng nếu bị phát hiện ra, cô ấy sẽ bị giết ngay lập tức, bị giết một cách hợp pháp. Và tôi bắt đầu suy nghĩ, cầu nguyện. Tôi cầu nguyện xin Đức Chúa Trời không để cho chúng ta bị nản chí khỏi sứ mệnh này vì những nguy hiểm mà nó đem lại. Bởi vì nếu bị nản chí bởi những hiểm nguy đó, thì chúng ta phải tự hỏi mình rằng, chúng ta đang đi theo Đấng Christ nào vậy? Hãy sẵn sàng cho đi tất cả vì sự nhân rộng vương quốc.

Tôi xin cung cấp cho quý vị một số thông tin như thế này. Có 5 triệu người Bedouin sống rải rác khắp các nước thuộc khu vực Trung Đông đang phải sống trong những điều kiện hết sức khó khăn. Họ sống trong những túp lều dệt bằng lông dê nằm giữa sa mạc, có rất ít thức ăn, và thường có tình trạng sức khỏe rất kém. Đàn ông, đàn bà, trẻ em, 5 triệu người. Và trong số 5 triệu người Bedouin đó có 40 tín hữu. Chỉ có 40 người biết Chúa Giê-xu trong số 5 triệu người. Nghĩa là 0,0008%. Đặt đức tin nơi Đấng Christ, một người Bedouin có thể mất mạng. Đó là những thông tin mà hội thánh Brook Hills chúng ta phải sống cho. Chúng ta phải làm mọi điều mình làm được tại đây cho những người tại đó. Chúng ta sẽ không làm rất nhiều điều mà mọi người, kể chính chúng ta, nghĩ rằng mình sẽ làm ở cương vị một hội thánh. Đây là điều một hội thánh làm. Chúng ta lớn lên trong hội thánh và thấy hội thánh làm điều này, điều này, điều này. Và rất nhiều trong số những điều đó là rất hiệu quả nếu đối tượng chúng ta hướng đến sống trong bán kính khoảng 15km xung quanh đây. Nhưng vấn đề là đối tượng chúng ta hướng đến ở đây không còn nằm trong vòng 15km nữa. Đối tượng chúng ta hướng đến là những người đang sống cách đây 15.000 km, và họ chưa

từng được nghe đến danh Chúa Giê-xu. Cho nên chúng ta sẽ chia ra thành Các Nhóm Nhỏ để môn đồ hóa muôn dân. Bởi vì nếu chúng ta làm như vậy, nếu dấn thân vào công việc đó, chúng ta sẽ ảnh hưởng lên người Bedouin bằng Phúc âm. Chúng ta sẽ đem Phúc âm đến cho họ. Chúng ta sắp bước vào một hành trình cùng với hội thánh để bắt đầu khám phá một hội thánh phải như thế nào vì có những người chưa từng được nghe về Chúa Giê-xu phía bên kia bán cầu. Tôi có lòng tin nơi tiến trình này, khi chúng ta bắt đầu nhận biết tấm lòng của Đấng Christ và bắt đầu bị thiêu đốt bởi tình yêu của Ngài dành cho họ, gắn kết vào thân thể Ngài vì có họ, và được sai phái trong công việc Ngài vì có họ.

Điều tôi muốn chúng ta đáp ứng lại bài học hôm nay chính là những gì Chúa Giê-xu đã phán bảo chúng ta. Tôi muốn quý vị cầu nguyện. Tôi muốn quý vị cầu nguyện. Không như thường lệ, tôi không muốn quý vị cầu nguyện cho người Bedouin hay những người chưa biết Đấng Christ. Tôi muốn quý vị làm điều Chúa Giê-xu đã phán bảo, đó là hãy cầu nguyện cho hội thánh. Tôi muốn quý vị dành thì giờ cầu nguyện cho nhau để xin Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta, kể cả chính tôi. Giúp đỡ chúng ta đặt lên bàn thờ tất cả thời gian biểu của mình, cũng như tất cả những điều chúng ta dự định khi nghĩ đến hội thánh, hãy đặt tất cả những điều đó lên bàn thờ, rồi quay lại với Kinh Thánh và nói chúng ta sẽ thực hiện sứ mệnh này theo lời Kinh Thánh vì có họ. Tôi muốn quý vị cầu nguyện cho nhau. Tôi muốn quý vị cầu nguyện cho hội thánh của mình, cầu nguyện cho các anh chị em ở khắp thế giới mà quý vị có mối liên hệ. Tôi muốn quý vị cầu nguyện xin Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự đồng công trong Phúc âm để cùng nhau môn đồ hóa. Tôi muốn mời gọi quý vị cầu nguyện cho các anh chị em tại Li-băng, Sy-ri, Jordan, A-rập Sau-đi, tại Ai Cập, Algeria, I-rắc, I-ran, và

Pakistan. Tôi muốn mời gọi quý vị cầu nguyện cho các anh chị em trên khắp thế giới và biết rằng ngay bây giờ chúng ta đang có cơ hội để góp phần vào mùa gặt thông qua lời cầu nguyện của mình. Tôi mời gọi quý vị hãy quỳ gối xuống trước mặt Đức Chúa Trời và thưa rằng quý vị muốn Ngài thức tỉnh hội thánh tại đây cũng như trên khắp thế giới, để chúng ta có thể tác động lên mùa gặt này bằng Phúc âm. Hãy cùng nhau cầu nguyện và chúng ta sẽ kết thúc bài học hôm nay.